

ТИ НАЗАВЖДИ ЗАЛИШИШСЯ В НАШИХ СЕРЦЯХ, ДОРОГИЙ ДРУЖЕ ВАСИЛЮ!

4 липня 2009 року трагічна смерть обірвала життя народного депутата України чотирьох скликань, члена Вищої церковної ради УПЦ КП, старости Свято-Покровського кафедрального собору м.Рівне, голови фракції УНП у Рівненській обласній раді, голови Рівненської обласної організації Української народної партії, засновника газети „Волинь” Василя Червонія.

Не стало непересічної людини, Великого Українця, який не лише поставив метою життя створення Української держави, а й за довгі роки не звернув з обраної дороги, подаючи приклад непохитності, безкомпромісності й невідступності на шляху до омріяної мети – становлення Незалежної України, великої європейської держави, де кожен пишати-меться, що він – українець, де понад усе цінуватимуться християнські чесноти, де моральність і чесність державних мужів стануть запорукою благополуччя й величі країни.

Саме з такими думками прийшов він до людей, коли в кінці 80 років минулого століття створював перші осередки Товариства української мови імені Тараса Шевченка, щоб відродити в Україні духовність, без якої неможливий економічний поступ.

Саме він першим на Рівненщині підняв синьо-жовтий прапор – і символічно, що сталося це на полі Берестецької битви – місці козацької слави.

Саме з ним його однодумці вчилися не боятися співати заборонений Гімн України, вертали з небуття стрілецькі й повстанські пісні як скарбницю українського духу. Саме він повернув вишиванці її справжній статус національної святині, а не етнографічного атавізму. Саме він споруджував пам'ятники справжнім українським героям-повстанцям, щоб нагадати українцям про їх славне минуле і зміцнити їхній дух.

Саме він навертав людей до Українського Храму, відігравши велику роль у створенні епархії Української Православної Церкви Київського Патріархату, будовав церкви, серед яких і Свято-Покровський кафедральний собор – окрасу міста Рівне.

Саме він відродив газету „Волинь”, щоб доносити до людей правдиве слово.

Саме він збурих приспану комуністичним болотом свідомість українців, підняв за собою тисячі людей, згуртувавши їх у велику силу – Народний рух України, головою Рівненської крайової організації котрої був у 1991-1999 роках, членом Центрального проводу НРУ в 1997-1999 роках. Саме йому у великій мірі має завдячувати Україна, що народ зміг розірвати імперські кайдани і проголосити Незалежність.

Саме він у 1990 році був у когорті перших справді демократично обраних народних депутатів України.

І лишився вірним своїм переконанням, незважаючи на утиски, погрози, арешти, цькування, нерозуміння, підступ і зраду, яких зазнав немало за 20 років своєї активної діяльності.

Як народний депутат України чотирьох скликань наполегливо цілеспрямовано відстоював позиції українства у Верховній Раді України.

Як голова Рівненської обласної організації Української народної партії України, член Централь-

ного проводу УНП гуртував однопартійців на копітку щоденну працю, не дозволяв піддаватися зневірі й апатії, надихаючи своєю енергією, підтримуючи віру в незворотність шляху, на який вийшла Україна.

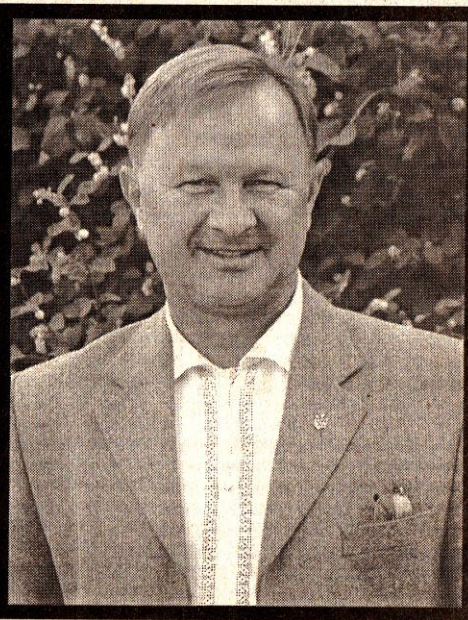
відмовився від половини своєї зарплати, щоб створити фонд для тих, хто потребує підтримки. І досі згадують люди, з якою приязню та розумінням приймав він усіх, хто йшов до нього по допомогу, як переймався проблемами простих людей і справді допомагав.

Як голова фракції УНП у Рівненській обласній раді, до останнього протидіяв розкраданню, безгосподарності, несправедливості, обстоюючи інтереси громади.

І лишався турботливим батьком, люблячий чоловіком, вірним другом – простим, життєрадісним, чуйним, до якого можна було звернутися в годину радості чи скрути.

Його енергії і завзяття вистачало на всіх. Зайнятися державними справами, вирішити чиюсь проблему, порадіти успіхам дітей, помилувати

як керівник виборчого штабу блоку Віктора Ющенка на Рівненщині у 2002 та 2004 роках, зробив усе, щоб в Україні чесним шляхом було обрано демократичного Президента.

як вишивками дружини, брати активну участь у культурному житті області, прийти до храму, щоб не лише помолитися, а й поклікуватися про його будівництво, подбати про увічнення пам'яті українських героїв, підтримати районні партійні організації, проконтролювати, як виходить газета, прийняти численних відвідувачів і просто поспівати з друзями-однодумцями – його невичерпна енергія

викликала подив і повагу.

Несподівана смерть обірвала його життя на злеті сил. У планах було безліч справ, проектів, мрій...

Друже Василю! Крає серце біль утрати... Але глянь, яке синьожовте море лине, щоб провести тебе в останню путь, скільки вишиванок навколо тебе, скільки сердець, у яких ти запалив любов до України, завмерли в тузі, скільки козаків готові продовжити твою справу, скільки вуст возносять українську молитву за упокій твоєї душі!

Не марно прожив ти життя, хоча і виявилось воно таким коротким. Не збудував ти мастків, не набив калитку грошей – пам'яттю про тебе будуть синьо-жовтий прапор і вишиванка, пісня і молитва, храм і пам'ятники – і той відроджений незламний козацький дух, завдяки якому тисячі українців услід за тобою готові віддати життя за Україну.

Не зміряти горе родини, не вистачить слів, щоб зменшити біль. Але нехай підтримка Василевих побратимів – близьких і далеких, які глибоко сумують з непоправної втрати і висловлюють щирі співчуття, допоможе пережити горе, а гордість за сина, чоловіка, батька не дадуть упасти у відчай і додадуть сил.

Тож нехай свята українська земля прийме у свої обійми вірного свого сина, а світла пам'ять про Василя Червонія піднімає нових і нових патріотів на боротьбу – за Україну, за її волю, за честь, за славу, за народ!

**СЛАВА УКРАЇНІ
ГЕРОЯМ СЛАВА!**

Рівненська обласна організація Української народної партії, редакція газети „Волинь”.